

Sag C-370/21

Anmodning om præjudiciel afgørelse

Dato for indlevering:

15. juni 2021

Forelæggende ret:

Landgericht München I (Tyskland)

Afgørelse af:

19. april 2021

Appellant:

DOMUS-SOFTWARE-AG

Appelinstævnt:

Marc Braschoß Immobilien GmbH

[Udelades]

Landgericht München I (den regionale appeldomstol i München I)

[udelades]

I sagen

DOMUS-SOFTWARE-AG, [udelades]

[udelades] Ottobrunn
– sagsøger og appellant –

[udelades]

mod

Marc Braschoß Immobilien GmbH, [udelades] Hürth
– sagsøgt og appelindstævnt –

vedrørende et krav

har Landgericht München I (den regionale appeldomstol i München I) – 13. afdeling for civile sager – [udelades] [rettens sammensætning] afsagt følgende

Kendelse

- I. Appelsagen udsættes.
- II. Den Europæiske Unions Domstol forelægges følgende spørgsmål.

Skal artikel 6, stk. 1 og 2, i direktiv 2011/7/EU, sammenholdt med artikel 3 i direktiv 2011/7/EU, fortolkes således, at der i forbindelse med periodisk opstående vederlagskrav på grundlag af et samlet kontraktforhold består et krav om betaling af et fast beløb på mindst 40 EUR for hvert enkelt vederlagskrav?

Præmisser:

I.

Twistens parter indgik den 21. august 2019 en kontrakt om vedligeholdelse af software, som begyndte samme dag, for de licenser til programmet »Domus 4000«, som sagsøgte havde købt. Det månedlige vederlag for tjenesteydelsen udgør 135,00 EUR plus moms.

Sagsøgeren udførte i perioden september til december 2019 fuldt ud de vedligeholdelsesydelser, som påhvilede virksomheden.

Vederlaget for softwarevedligeholdelsen for september 2019 fakturerede sagsøgeren med faktura af 11. september 2019 på 133,04 EUR brutto. Vederlaget for oktober til december 2019 blev faktureret med faktura nr. 201698309 af 1. oktober 2019 på 399,13 EUR brutto.

I henhold til punkt 6.1 i softwarevedligeholdelsesbetingelserne forfalder vederlagene for vedligeholdelsesydelserne i henhold til kontrakten ved begyndelsen af de respektive afregningsperioder.

Sagsøgte modtog fakturaerne dagen efter udstedelsen.

Sagsøgte betalte trods betalingspåmindelser ikke kravet i henhold til de nævnte fakturaer på i alt 532,17 EUR inden forkyndelsen af stævningen af 12. marts 2020.

Det faste beløb på 40,00 EUR for det enkelte krav, dvs. i alt 80,00 EUR, støtter sagsøgeren på § 288, stk. 5, i Bürgerliches Gesetzbuch (borgerlig lovbog, herefter »BGB«).

For perioden januar til marts 2020 udstedte sagsøgeren faktura af 1. januar 2020 på 399,13 EUR.

Med hensyn til dette udvidede sagsøgeren søgsmålet og nedlagde følgende påstand:

Sagsøgte tilpligtes at betale yderligere 399,13 EUR plus renter på 9 procentpoint over den til enhver tid gældende basisrentesats fra den 2. januar 2020 samt det faste beløb forud for retssagen på 40,00 EUR plus renter på 5 procentpoint fra sagens anlæggelse til udvidelsen af søgsmålet.

Dette sidst fremsatte krav blev den 15. april 2020 erklæret for afsluttet for så vidt angår hovedkravet.

Ved endelig dom af 22. juli 2020 dømte Amtsgericht München (byretten i München) sagsøgte til at betale kravet i hovedsagen på 532,16 EUR, renter samt et fast beløb på 40,00 EUR plus renter heraf på 5 procentpoint over basisrentesatsen fra den 22. januar 2020. For så vidt angår de to yderligere faste beløb, som var gjort gældende (2x40,00 EUR = 80,00 EUR) frifandt Amtsgericht München (byretten i München) sagsøgte.

Med sin appel har sagsøgeren genfremsat to krav om faste beløb på i alt 80,00 EUR (2x40,00 EUR) og nedlagt følgende påstand:

Amtsgericht Münchens (byretten i München) dom ændres delvis, og sagsøgte forpligtes til foruden det beløb, der blev anerkendt i første instans, at betale yderligere 80,00 EUR plus renter på 5 procentpoint over basisrentesatsen af 40,00 EUR fra den 22. januar 2020 samt af yderligere 40,00 EUR fra anlæggelsen af søgsmålsudvidelsen i første instans.

II.

Den relevante bestemmelse i tysk ret (BGB's § 288, stk. 5) er affattet således:

Kreditor for et vederlagskrav har ved debtors mora, når denne ikke er forbruger, desuden krav på betaling af et fast beløb på 40,00 EUR. Dette gælder også, når vederlagskravet er en acotobetaling eller en anden ratebetaling. Det i stk. 1 omhandlede faste beløb modregnes i en skyldig erstatning, hvis tabet skyldes udgifter til retsforfølgelse.

Den relevante bestemmelse om forsinket betaling er affattet således:

BGB's § 286, stk. 1:

Såfremt debitor ikke betaler efter påkrav fra kreditor, som er fremsat efter fristens udløb, anses debitor for at være i mora i kraft af dette påkrav. Et sagsanlæg med henblik på at opnå betaling og forkyndelse af et påbud om at betale som led i den tilsvarende sag sidestilles med et påkrav.

BGB's § 286, stk. 3:

Debitor for et krav om vederlag kommer senest i mora, hvis han ikke betaler inden for 30 dage efter forfaldstidspunktet og modtagelsen af en faktura eller et tilsvarende betalingskrav; dette gælder kun over for en debitor, som er forbruger, hvis der er gjort særskilt opmærksom på disse konsekvenser på fakturaen eller betalingskravet. Såfremt datoen for modtagelsen af fakturaen eller betalingskravet ikke er sikker, kommer debitor, såfremt han ikke er forbruger, i mora senest 30 dage efter forfaldstidspunktet og modtagelsen af modydelsen.

III.

Som begrundelse for sin afgørelse i den endelige dom af 2. oktober 2020 anførte Amtsgericht München (byretten i München) bl.a.:

BGB's § 288, stk. 5, andet punktum, fastsætter, at kravet om betaling af et fast beløb også foreligger, når vederlagskravet er en acotobetaling eller en anden ratebetaling. Ordlyden taler for, at kravet om betaling af et fast beløb opstår for hver enkelt vederlagskrav, som skyldner er forsinket med. Der skal dog tages hensyn til, at der i den foreliggende sag er tale om et samlet kontraktforhold, hvoraf der gentagne gange henholdsvis periodisk opstår enkelte vederlagskrav. I et sådant tilfælde, hvor forskellige krav udspringer af en enkelt situation og et enkelt retsforhold, skal BGB's § 288, stk. 5, første punktum, formålsfortolkes således, at kravene sammenfattes og det lægges til grund, at det faste beløb kun opstår én gang.

Bundesgericht (forbundsdomstol) anfører i sin dom af 22. august 2019 (ECLI:DE:BGH:2019:220819UVIIZR115.18.0) bl.a.:

På grundlag af appeldomstolens konstateringer kan det ikke bedømmes, om sagsøgeren har ret til mere end et fast beløb i henhold til BGB's § 288, stk. 5, første punktum. Ifølge denne bestemmelse, som tjener til gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/7/EU af 16. februar 2011 om bekæmpelse af forsinket betaling i handelstransaktioner, har kreditor for et vederlagskrav ved debtors mora krav på betaling af et fast beløb på 40,00 EUR. Det afgørende for det faste beløb er, om det hovedkrav, der gøres gældende, er et vederlagskrav. Vederlagskrav som omhandlet i BGB's § 288, stk. 5, første punktum er – i overensstemmelse med direktiv 2011/7/EU – krav på betaling af et vederlag som modydelse for en ydelse, som kreditor har leveret eller skal levere.

Hvis appeldomstolen derefter konstaterer, at de vedligeholdelsesydelse, som sagsøgeren skyldte, er blevet leveret, og at de tilkendte hovedkrav dermed er vederlagskrav i denne forstand, vil den skulle afgøre, om der i tilfælde af flere

vederlagskrav på grundlag af ensartede kontraktforhold består et krav om betaling af kun et enkelt fast beløb eller af flere faste beløb som omhandlet i BGB's § 288, stk. 5, første punktum, og om dette resultat er foreneligt med direktiv 2011/7/EU, navnlig med direktivets artikel 6, stk. 1 og 2, og artikel 3. Den vil endvidere skulle afgøre, om der i tilfælde af periodisk opstående vederlagskrav på grundlag af et enkelt kontraktforhold foreligger et krav om betaling af kun et enkelt fast beløb eller flere faste beløb som omhandlet i BGB's § 288, stk. 5, første punktum, og om resultatet er foreneligt med direktiv 2011/7/EU, navnlig med artikel 6, stk. 1 og 2, og artikel 3.

I retslitteraturen [udelades] argumenteres der for forskellige teser i denne forbindelse.

IV.

Da det i hvert fald er uomtvistet, at sagsøgerens ydelser blev leveret fra september til december, er der således tale om et vederlagskrav, som er omfattet af BGB's § 288, stk. 5.

Desuden var sagsøgte forsinket med betalingen.

Efter den forelæggende rets opfattelse bør det forelagte spørgsmål besvares som følger:

Artikel 6, stk. 1 og 2, i direktiv 2011/7/EU, sammenholdt med artikel 3 i direktiv 2011/7/EU, skal fortolkes således, at der i forbindelse med flere periodisk opstående vederlagskrav på grundlag af et samlet kontraktforhold foreligger et krav om betaling af et fast beløb på mindst 40 EUR for hvert enkelt vederlagskrav.

[Udelades]

[udelades] [Oplysning om retsmidler]

[udelades]

[Underskrifter, formaliteter]